

“Ens interessa saber quanta gent s’ha descarregat el disc per internet”

Cercavins ha anat evolucionant musicalment. Com sona el nou disc?

—Si l’anterior era dispers, perquè encara no teníem definit del tot l’estil, aquest és el contrari. Tant musicalment com pel que fa a les lletres. Tenim clar que som un grup de rock, i no pas de folk. Moltes vegades ens han dit que érem un grup de folk amb guitarres; nosaltres creiem que som un grup de rock amb flautes i violins. Pel que fa a les lletres, a l’anterior fèiem més aviat crítica social i ara expliquem històries de parelles. És un disc escrit cap endins.

—Quines cançons en destacaríeu?

—Segurament, les que resumeixen més bé el disc són “T’enyoro” i “Preguntes i respostes”, perquè tenen una base molt enèrgica acompanyada de violí i flautes, i les lletres són força interiors. A banda, “El món ressona” per a nosaltres és especial, perquè la vam fer, quan ja havíem editat el disc anterior, per tocar-la als directes, i ara l’hem inclosa al nou treball.

—Com va néixer Cercavins?

—Com a grup de música folk. Agafàvem música tradicional catalana, cançons antigues del costumari de Joan Amades, i les adaptàvem a la nostra manera. D’aquí va sortir el primer disc i vam fer molts concerts.

—I què va passar després?

—Aquella introducció en el folk ens havia anat molt bé, però teníem ganes d’escriure lletres nostres i de tocar en escenaris més adients per a grups de rock. Així doncs, vam fer un cop de cap i ara estem molt a gust amb el que fem.

—El disc només el venguéu a través d’internet. Per què?

—Tenim l’experiència de l’anterior: ens vam gastar uns diners perquè després el compressin quatre gats. Si no ets conegut, no te’l compren; el que cal és que la teva música s’escolti al màxim. Hem venut més discos als directes o a través de la web. La nostra prioritat, ara, és fer-

Amb dos discos i un parell de maquetes a l’esquena, Cercavins apareix de nou per a presentar un nou treball discogràfic, ‘No sé si dir-te el que tinc al cap’ (Salseta, 2008). És el disc més rocker dels lleidatans, que ja parlen sense complexos del folk com a etapa superada. Parlem amb Bep Muñoz (flautes i cors) i Meritxell Freixes (violí), dos dels vuit components de la banda.

nos conèixer; per tant, som els primers a penjar la nostra música a internet. El que ens interessa és saber quanta gent s’ha descarregat el disc per l’Emule, no pas quants discos s’han venut.

—Però això és un impediment per a poder viure de la música.

—És que no en vivim; cadascú té la seva feina. Per ser avui aquí hem hagut de demanar festa a la feina. Hi ha qui ens diu que si fem això és que no valorem la nostra música: no pas, ho fem precisament perquè la valorem i volem que l’escolti tothom. Hem treballat molt per publicar el disc, volem que arribi al màxim de gent possible i utilitzarem tots els mitjans legals i il·legals que hi hagi.

—Què és el millor i el pitjor de tocar en un grup?

—Un grup com el nostre, poc conegut i de Lleida, té moltes limitacions. Als mitjans de Lleida, hi sortim molt, però no passem de Cervera. A Lleida no hi ha indústria musical, i això vol dir que no podem fer actuacions però que ningú no se n’assabenta. No hi ha ni una botiga de discos, has d’anar al Carrefour a comprar-ne! Però anem fent i ens morim de ganes de trobar-nos, fer unes cerveses plegats i tocar. Això és el que quedarà quan ens trobem d’aquí a uns anys: els bons records i les quatre cançons que hem fet per ensenyar-les als fills.

Bel Zaballa